

PAPER_DE_VIDRE_

Número 47, 21/04/08

Iogurt P.

Lo Capoll Farfoll

A J. M (<http://paper.avui.cat/article/cultura/121394/misteriosament/felicos.html>),
ajudant-lo a entendre...

Sóc Iogurt P., un ésser sense gaire categoria o consistència, mancat d'identitat i nomenclatura, ni memòria ni oblit. Sóc l'antidelicatessen nascut de la contranatura pels aparells de la reproducció alimentària, fabricat en sèrie enfront la lactosa primerenca del mugró d'Hera mossegat per Heracles, l'esperma diví que travessà l'òvul de temps i densitat infinit i que permeté la mutabilitat d'una creació quallada en aquesta concreció no xerigòtica per la qual no sé si sóc o com em pertoca dir-me dins el més cruel dels exilis. Sí, sóc una prosopopeia motivada per la desmesura del talent gàstric i aquesta és ma història negativa, el que fóra el meu afora incondicional per un joc lingüístic pervers i amb un diacrític irrellevant.

En la cultura dels iogurts sempre havien existit diversos apocalipsis pel que fa al tabú del podrim corporal, la floridura maculada. Nostra tradició sempre havia representat la mort vestida amb son sudari esquelètic i la cullera concavada, destapadora d'ànimes engolides pel més enllà amb el cos com a romanalla cristal·lina o plàstica en qualsevol fossar reciclador. Bé és cert que mai no mancaren defuncions més paoroses provinents del mal fat, fos el cas del dit d'una adolescent bulímica que esqueixa la tapa amb l'ungla pintada matusserament per sols tastar-ne la brevetat. En qualsevol cas, aquesta mena d'òbits assumibles esdevenen una absoluta paradoxa quan l'inimaginable et colpeja sense fi i t'adones de la teva insignificança individual i col·lectiva. Després de patir l'Inefable, vaig complir una mena de Bar-Miçvà anihilador amb què em vaig iniciar en l'edat adultera de la buidor perenne, supervivent de mi mateix enfront el ferment assassinat, la voluntat de la floració perduda a favor d'una cosificació additiva atorgadora d'un etern falsificador. És a dir, segons Elias Canetti és un acte de fe creure que cadascú està format de moltes personalitats, de múltiples presències de què un mateix no s'adona. Jo, en canvi, sóc perfectament conscient que n'estic mancat, que m'hi sóc absent. M'he transformat en una impossibilitat atesa la pèrdua dels milers de fragmentacions amb què fins aleshores estava nodrit com a mesura de multiplicitat unívoca, un ser amorf sense cap temps d'espera lògic pel preu d'una vida més llarga que mai no vaig desitjar i que malgrat tot perdura dins l'absurd de la quotidianitat. Potser sols resta assumir la provenença de la negrallet, la negrallet mitjançant la qual ser quallat un altre cop i desfer aquest atzucac de coàgul àcid i cremós.

Segons les amnèsies dels vellards més fantasiosos, possible eufemisme del que hom anomena Història, a l'antigor vivíem sota la llum asèptica del paradís refrigerat, la família com a *pack* de la societat moderna composta per la multitud de diversitat gustoses i colors de pells diferents dins el trànsit del demà. I si bé sempre se n'ha esperat el retorn, heus aquí que començaren els xiuxiuejos d'un nou *progom*, les persecucions, els linxaments i, a la fi, la nostra Diàspora particular. D'aquell èxode, se'n recorda l'arribada als barris que ens pertocaven per llei, encabits sense criteri un sobre els altres com animals dins vagons de càrrega. Ens transportaren fins al gueto més sòrdid: la lleixa més baixa de l'expositor sota les caixes registradores on ningú no s'atreveix a comprar. Envoltats de criatures impúdiques farcides d'edulcorants químics, els més irònics, ahora funestos i clarividents, ja ho anomenaren Varsòvia amb un deix de tristesa assumida. I és que davant l'alteritat, la golafreteria destaca per la seva cruesa, el menyspreu i la devastació per no acceptar

que una altra dieta és possible. Aquest és el nostre cas, l'absurd consens d'una alimentació decadent que provoca repetir un altre cop la vexació de nostra existència: l'expulsió de la llar i la recerca eterna d'una nevera terrenal sense cap Moisès que ens hi pugui adreçar no sense escarni. Al capdavant ¿com tornar a la terra promesa quan un mateix és impur, impropri d'aquest llinatge que ara és mort, pària sense pàtria? El retorn és impossible en tant que el desert es troba en els propis confins del canvi. Egipte ja no és el Faraó; som nosaltres mateixos.

De tot aquest genocidi identitari, una de les repercussions més denigrants per als supervivents respon a la manca de paraules. Vulguis que no, dubtant entre l'etiquetatge de ser iogurt o postres làctiques pasteuritzades després de la fermentació, se'm nega l'existència ja no sols corporal o anímica, sinó també legislativa. Com sempre, F. Kafka ho intuï abans que ningú... Basti pensar en els complexos contratemps burocràtic o les partides pressupostàries trastornades que aquest canvi de nom representa, els boicots de les grans indústries a les patronals catalanes i la Llet Nostra amb un futbolista nostrat com a nou heroi pilós defensor de la terra. Dit d'una altra manera, si les paraules designen l'existència, ¿com es pot dubtar del meu nom, de la pròpia idiosincràsia, quan diguis el que diguis t'agraeixen la destrossa? Però que sóc aleshores? Un iogurt? Una llet búlgara, que deia en Carner? No? Fet i fet, si Lord Chandos mateix afirmà que, en pronunciar paraules com *esperit*, *ànima* o *cos*, ja experimentava un desassossec inexplicable; quina follia no sofrirà aquell que pronuncii el nom més quotidià i tangible com és el d'un mateix? Si no em ser dir sinó amb un llenguatge obsolet segons la llei decretada, ¿què fer quan em vull pensar amb el mateix llenguatge que ens ha degradat fins a l'alienació i les meves paraules resten tan mutilades com jo?

Si, en lloc d'una magdalena, en Marcel hagués tastat un iogurt com jo, les romanalles sinestèsiques de la memòria involuntària mai no l'haurien permès cap retrobament ni escriptura ja que l'atzar és inadmissible en la meva condició. Havent-me desgravada la data de ma caducitat natural en l'anvers de la desconeixença, ja no puc revisar les experiències com una penyora creïble amb què validar les vivències o la vida. Un cop el passat deixa de tenir sentit perquè el futur és insòlitàment cognoscible en tant que mutablement perdurable, la memòria resta desvirtuada per desmesura i qualsevol record, oblidat o no, també queda hipertrofiat fins al punt que sols hi ha un únic temps pronunciable i allò pretèrit se succeeix ara i adés. Pasteuritzar les experiències per les quals hom assoleix la creixença i després esborrar-les implica renegar tant de la memòria com de l'oblit, així com no poder recordar ni oblidar. Fet i fet, jo sóc l'experiència de la manca de «vivència», el viure mort en la no-vivència, aquesta experiència del no-res. Fins i tot, potser és cert que l'afàsia sia l'únic llenguatge pronunciable per a la meva memòria i per això en Marcel quequejaria des del seu llit un *Lo-Lo-Lo-ong-ong-te-te-temp-mp-mps-sss* no per l'espera materna o *pel camí de Swan*, sinó pel barboteig d'un temps irretroable.

Sou capaç d'entendre la meva tragèdia? Aquesta carta, permet pronunciar-la o sols és un altre joc lingüístic encara molt més malvat? Ah! Vaig sentir a dir que hi ha una pedra i un cercle dins l'aigua, i que a la llera de la pedra el cercle s'eixampla amb l'aigua i que dintre els mots hi ha una pedra d'aigua fora de l'espiral del cercle... Us estranya, per tant, que hagi decidit portar a terme la mort que vosaltres m'heu deixat a deure? Al meu davant, el cubell de neteja d'aigües putrefactes m'inspira major calma, riu concèntric nomenable Rhin o Sena al fons del qual també s'hi teixeix l'escuma del lleixiu. I no em planyeu, escullo l'abocar-se al suïcidi com a última acció revoltosa, tot afirmant que el meu cognom encara és dicible entre l'onejar de les paraules nòmades. Sí, perquè jo encara sóc iogurt Pallaksh. Pallaksh...

[*Variatio* d'homenatge farcideta de
P. Lacoue-Labarthe (http://www.laie.es/html2006/busqueda/detalle.php?fr_codLibro=216812) i Art Spiegelman

(http://www.readyourselfdraw.com/profiles/spiegelman/profile_spiegelman.htm)]

Paper de Vidre
Copy Left. pdv@paperdevidre.net